

Kantatu nirekin batera

**Miren
AZKARATE
BADIOLA**

Hausnarketa eguna dugu gaurkoa, hauteskunde egunaren bezpera. Karta guztiak jada mahai gainean daude, argi eta garbi, bakoitzaren eskaintzekin eta proiektuekin.

Alderdi politikoekin dugun harremana edozein harreman mota (lagunartekoa, senitartekoa, lan esparrukoa...) bezalakoa da, finean: batzuek maitasun itsua diote, besteek gustuko gauza batzuk ikusten dizkiote baina beste batzuk ez, batzuetan haserre daude eta bestee-tan pozik harekin... Baina maite dugu eta harekin nahi dugu egon.

Ezin omen da kanpainarik egin egun honetan eta beraz, ez dut egingo. Baina inork ez du esan ezin denik kantatu. Beraz, irakurle maitea, gaur mesedetxo bat eskatu nahi dizut. Kantatu nirekin ondorengo abestia; ez badakizu doinua, galde-tu ondokoei eta animatu haiek ere zurekin eta nirekin abestera. Musika taldeari baimen diferitua eskatuko diot eta esker-rak abesti hau sortzeagatik. Hala ere, modaz pasatzea ere gustatuko litzaidake, alde batetik, seinale ona litzateke eta!

Denak prest?

«Jaio ginen bai, guda baten erdian, urteak pasa, ta berdinetan gaude. Ez esan

inoiz, hau bukatua dago. Ez inoiz pentsa, bidea amaitu da.

Nik ez diat inoiz esango, hire egin beharra zein den, nik aspaldi egin nian aukera: jo ta ke irabazi arte!

Su ta gar, borrokan gelditu barik. Jo ta ke, gogor etsaiari! Su ta gar, etengabe gau ta egunez, jo ta ke, gogor etsaiari!»

Bada, horixe, ez dago maitasun perfekturik, izan lagun, bikotekide, lankide, ama, alderdi politiko... Baina abesti horrek, niri bezala, oilo ipurdia jartzen badizu eta dioenarekin bat egiten baduzu, goazen denok batera kantatzera eta dantatzera, eta bihar... aurrera bolie!!! •

Vinicius eta gaizki ulertutako pasioa

Asier Aiestaran

Askotan gogoratzen naiz nola, duela urte dezente, Ameriketako Estatu Batuak oso ongi ezagutzen dituen lagun batek bertako kirol estadioetako giroa jartzen zidan Europan ere imitatu beharreko eredutzat. Familia osoak batera, bazkaria edo afaria hartuta, egunpasa egitea balitz bezala, gaztetxoentzako denbora-pasak hutsarteetan... Nik, ordea, aisialdi eredu artifizialtzat jotzen nuen hura eta miresmenez ikusten nituen munduko futbol zelai handietako harmailetan biltzen ziren jendetzak, bengalen keak ezkutatzeko zituen miseriez ezertxo ere jakin gabe.

Gaztetako txoro-haizeak amaitzen joan ahala, ordea, gero eta argiago ikusi dut lagun hark arrazoi zati handia zeu-

kala. Beharrezkoa dela jendarteak hausnarketa kolektibo bat egitea kirola zer den eta zertarako balio behar duen argi uzteko. Ondo pasatzeko, norbere onena emateko, albokoari laguntzeko, bizitzako apustueta batzuetan irabazi eta bestee-tan galdu egiten dela ikasteko, inspiratzeko... Baina ez, mesedez, askotan ikusten den moduan, haserre eta estresak parekoarekin ordaintzeko.

Adinean aurrera joan ahala, gero eta ulertezinagoa egiten zait astean zehar eredugarria den pertsona hori harmaila batean eseri eta bere onetik irtenda ikustea; gero eta deserosoagoa egiten zait partida batean jendea epaile bati oihuka entzutea (irainak bota ala ez, berdin zait); eta zer esanik ez, jarrera

horiek gaztetxoaren arteko neurraketa batean gurasoen partetik iristen badira.

Gaizki ulertutako pasioa izan daiteke, eta horregatik kontuz ibili behar da biddaltzen diren mezuekin ere. Gogoan dut Realaren eta Erromaren arteko Europa League-eko itzulerako partidari begira, Imanolek nola eskatu zuen «izugarritzko ekaitza» sortzea, «30 metroko olatuak» izango zituen. Borondate onenarekin esango zuen, baina agian ulertu behar dugu kirola hori baino sinpleagoa dela: aurkaria baino hobeak bagara, ziur aski irabazi egingo dugu, eta bestela, galdu.

Ziur asko, kirolatik harago doazen arazoak dira, sakonagoak, baina horiek konpondu bitartean saia gaitezen kirola kiroltasunez errespetatzen. •